

Sygn. akt IV KK 289/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie A. J. C.

oskarżonej o czyn z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 27 lipca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. akt VII Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 30 września 2020 r., sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. J. C. została oskarżona o to, że:

I. W K. przy ul. K. w dniu 12 marca 2019 r. przed kuratorem przeprowadzającym wywiad środowiskowy pomówiła M. C. o postępowanie mogące poniżyć go w opinii publicznej zarzucając mu, że w obecności dzieci groził jej pozbawieniem życia jak również sugerował jej, że zabił swoją pierwszą żonę,

tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k.

II. W K. przy ul. F. w dniu 22 marca 2019 r. w trakcie przesłuchania w toku rozprawy przed Sądem Okręgowym w K. pomówiła M. C. o postępowanie mogące poniżyć go w opinii publicznej zarzucając mu, że zabił pierwszą żonę jak również, że w obecności dzieci groził jej pozbawieniem życia,

tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 września 2020 r., w sprawie o sygn. akt III K (...), Sąd Rejonowy w K. uniewinnił oskarżoną od zarzucanych jej czynów i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Apelację od tego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (zarzuty opisane w pkt 1-4), a nadto podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (zarzut w pkt 5). Podnosząc te zarzuty skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 5 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt VII Ka (...) zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu: rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji w zakresie uniewinnienia oskarżonej od popełnienia czynu polegającego na pomówieniu oskarżyciela prywatnego przed Sądem Okręgowym w K., że zabił on swoją pierwszą żonę, mimo że z niekwestionowanych przez Sąd II instancji ustaleń faktycznych Sądu I instancji wynikało, że oskarżona w toku rozprawy przed Sądem Okręgowym w K. powiedziała wprost, że „w moim przekonaniu mogło dojść do zlecenia zabójstwa”, jednocześnie nie wykazując w toku postępowania przed Sądem I i II instancji, iż postawiony przez nią zarzut polega na prawdzie, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, iż wyrok Sądu Okręgowego jest rażąco niesprawiedliwy,

2. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależyтым rozważeniu wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji oskarżyciela prywatnego, a mianowicie:

a/na braku odniesienia się do zawartego w apelacji zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przez Sąd przy wydawaniu wyroku opinii sądowo/psychiatrycznej z dnia 12 sierpnia 2019 r., sporządzonej w toku postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w K. pod sygn. akt XVIIIIC (...) (k.31 - 43) w zakresie w jakim biegli opisali stosunek oskarżonej do oskarżyciela prywatnego;

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 458 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Odwoławczy dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego z zaniechaniem uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegającej na uznaniu za niewiarygodne zeznania świadka K. C. (k.100) w sytuacji, gdy jego zeznania wbrew twierdzeniom Sądu nie są zmienne i chwiejne i powinny stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Podnosząc te zarzuty skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Wobec niestwierdzenia uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. kontrola kasacyjna ograniczać się musiała do zarzutów podniesionych w kasacji (art. 536 k.p.k.). Zarzut w pkt 2 kasacji jest chybiony w sposób oczywisty, skoro na str. 5 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego znajduje się obszerna argumentacja dotycząca zarzutu pominięcia opinii sądowo-psychiatrycznej (rubryka 3.4), a twierdzenia kasacji próbujące powiązać treść opinii z wiarygodnością dowodu z wyjaśnień oskarżonej są zupełnie chybione (trafne uwagi w tym zakresie poczynił sąd II instancji). Podobnie rzecz się ma z zarzutem z pkt 3 kasacji. Sąd odwoławczy wnikliwie i rzetelnie odniósł się do podnoszonej w apelacji oceny zeznań K. C. (pominiętych przez sąd pierwszej instancji) i przedstawił swoje stanowisko w tym przedmiocie nie naruszając

wskazanych przepisów prawa (rubryka 3.3). Zresztą w kontekście końcowych uwag kwestia oceny zeznań tego świadka nie ma żadnego znaczenia. Nie jest zasadny i pierwszy zarzut kasacji. W istocie zarzut ten oparty jest na powtarzanym za apelacją twierdzeniu, że oskarżona nie przytaczała własnej oceny (opinii) co do zlecenia zabójstwa, ale podnosiła tę okoliczność jako twierdzenie, które wymagało dowodu prawdy. Tymczasem najistotniejsze w tej sprawie jest to, że oskarżona wypowiadała słowa opisane aktem oskarżenia jako zniesławiające, w ramach realizowanych czynności sądowych (wywiad kuratora także był zlecony przez sąd), a zatem nie z własnej inicjatywy. W ramach takiego postępowania miała prawo do przedstawiania okoliczności, które były dla niej i jej sprawy istotne (sprawa rozwodowa), a forma i treść w jakiej złożyła te zeznania nie przekroczyła ram obrony własnego interesu procesowego (por. trafne uwagi sądu pierwszej instancji - rubryka 3.5). W realiach tej sprawy bezsporne jest, że twierdzenie oskarżonej co do domniemanego zlecenia zabójstwa było wypowiedziane jako jej opinia (wnioskowanie z okoliczności rozmowy z pokrzywdzonym) i co istotne, tylko na potrzeby sprawy sądowej (to z inicjatywy pokrzywdzonego kwestie objęte treścią zeznań wyszły poza salę sądu rozwodowego), a ponadto, nie było ukierunkowane wyłącznie na poniżenie osoby pokrzywdzonego; w tym warunkach nie mogło być mowy o popełnieniu przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2015 r., V KK 329/14 i z dnia 20 marca 2018 r., III KK 357/17 oraz z dnia 11 kwietnia 2019 r., V KK 164/18).

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w postanowieniu.